

Bohoslužby v Zábřeze 29.listopadu 2015

Lk 21,25-28.34-36

Milé sestry, milí bratři, začíná čas očekávání. Naše mysl, naše pozornost je upřena do přicházejícího času. Žijeme dneškem, přítomností, ale zároveň poznáváme, že je před námi také budoucnost, přijdou různé události, které zasáhnou do našeho života, změní naši přítomnost. Očekávání na Ježíše, na zjevení jeho slávy, je radostné očekávání. Víme, že přijde kvůli nám, víme, že s jeho příchodem je spojeno naše vykoupení, dojde k naplnění toho, co se skrývá v našem srdci, jako velká touha. Vždyť chceme být tam, kde je náš Pána, toužíme po tom, aby byl mezi námi, aby byla zjevná jeho sláva. Vzhlížíme tak k něčemu, co bude velice příjemné a také do jisté míry slavnostní. Vždyť druhý příchod nemá být tak skrytý jako ten první, ale má se dít zjevně. A jak jinak než slavnostně by měl přicházet ten, který je svou mocí a slávou nad všemi králi?

Slova, která Ježíš pronáší o svém příchodu v Lukášově evangeliu, se k takovémuuto očekávání skoro až nehodí. Podobně jako jsme četli nedávno u Marka, i zde se dočítáme o nebeských jevech, nad kterými se teprve zaskví Syn člověka v plné moci. Z toho Ježíšova popisu je spíše cítit strach, bezradnost, paniku. Místo jásajícího davu, který si můžeme vybavit u Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma, jsou zde lidé, kteří zmírají strachy, národy plné úzkosti a bezradnosti. Nic příjemného a milého, nic, nač by se člověk mohl opravdu těšit. Je to přeci bezohledné říct, že se těšíme na tu chvíli, kdy se budou všichni třást strachy, budou v panice hledat úkryt, protože přijde náš Pán, kterého s radostí očekáváme. Přeci nám nemůže být radostí, když se všude kolem nás bude šířit jen strach a zděšení. Pravda, občas člověka napadne, že oni si to ale vlastně zaslouží. Vždyť, kolik ústrků, posměchu a pohrdání můžeme kolem sebe vidět na adresu Božího lidu. Mohli bychom tak jásat nad skvělou Boží pomstou, zadostiučiněním naší potupě. Naše pojetí spravedlnosti k takovému pohledu má určitě blízko. Když se nám tak pořád smáli, ať nyní vidí, že to není jen tak, že skutečně jsme na straně toho, před kterým se musí svět pokořit. Ať si tedy lidská pýcha vychutná ovoce své setby.

Strach národů a zmatek vychází z toho, že Boha odmítli. To je asi nade vše jasné. Proč jinak by se tolik třásly. I když ono zde není napsáno, že se třesou před Bohem, ale třesou se strachy, protože přichází něco, co otřásá jejich životem, co nabourává jejich jistoty, ničí stavby postavené vlastně na písku. A zde je potřeba se trochu zastavit. Opravdu je to něco, nad čím bychom se měli radovat, cítit zadostiučinění? Ježíš přeci nepřišel hlásat pomstu, ale spásu, záchranu. Jeho radostí je, když lidé nacházejí jeho cestu života, nikoliv to, že je ničí, že je před

sebou žene do jejich doupat a děr. Strach zde vychází z nepoznání Boha, nepřijetí jeho lásky. Jak se nás to týká? Stačí, když si řekneme, že nám je hej, protože jsme na té správné straně? Vždyť jsme poznali, jak úžasná je Boží láska, jak mocná je jeho dlaň, z níž přijímáme svůj život. Není tak spíše naším smutkem, že mnozí lidé toto poznat nemohli? Jistě mnozí nechtěli, nemůžeme je nutit, pak po zásluze sklízají své ovoce. Avšak mnozí možná mohli slyšet, mohli uvěřit, ale nikdo si nedal práci jim o tom říct. Když Ježíš mluví o svém příchodu, když svým učedníkům popisuje jeho hrůzy, není to jen proto, aby byl zajímavý, aby ostatní děsil. Myslím, že to také proto, aby svou církev na tento příchod připravil, aby připravil tento svět.

Když čteme ta dnešní Ježíšova slova, může nás napadat jediné. Je jen otázka času, kdy se lidský život postavený jinde než na skále evangelia zhroutí. Nemůže říct, že bychom o tom nevěděli, protože právě tato Ježíšova slova nám to připomínají. A děje se tak proto, abychom o tom mluvili. Nemáme si takové poznání nechat pro sebe. I když svět na to možná zareaguje hloupě, slyšet to má, protože to je jediná člověka, jediná cesta, jak nad svým životem může přemýšlet a hledat tím pádem jiné zakotvení. Ostatně nám možná také kdysi Ježíšova slova přišla divná, moc jsme jim nevěřili, byla nám k smíchu. Sám apoštol Pavel je svědkem toho, že přijetí Božího slova není samozřejmé, ale je závislé i na Ježíšových služebnících. Proto je potřeba mít odvahu mluvit pravdivě o nás a našem světě.

O naléhavosti naší služby v souvislosti s Ježíšovým příchodem mluví i pokračování textu, tedy výzva k bdělosti a střídmosti. Jestliže mají být lidé připraveni na Ježíšův příchod, musíme být připraveni i my. Je tak na nás, abychom sami dbali o svou cestu následování a tím byli druhým lidem svědectvím. Ve svém životě je třeba být také pravdivým, aby druhí onu pravdu mohli poznat. Je třeba se chystat na setkání s Ježíšem, aby i druhí mohli poznat, že toto setkání nastane a bude důležité i pro ně samotné. Nestačí jen učená slova, je třeba přidat i zbožný život.

Ježíš ve svých slovech varuje před věcmi, které vlastně znamenají přijetí hodnot tohoto světa a souvisejí s oním, strachem a panikou, která je míněna o pár veršů dříve. Jestliže se pro nás samotné stanou důležité hodnoty, které mají své zakořenění ve světě a nikoliv v Bohu, je zřejmé, že jejich hroucení se nás také musí bytostně dotknout a vést téměř až k beznaději. A jestliže i my ztratíme naději, kdo ji bude světu připomínat. Proto Ježíš tato slova říká, aby nás upozornil, že nejsme vyjmuti z tohoto světa a tím tedy ani prosti stálého pokušení řídit se jeho hodnotami, přijímat je za své a opírat o ně svou naději. To samozřejmě neznamená, že se musíme našeho světa stranit, ale je potřeba mít na mysli, kým jsme a k čemu nás Bůh povolal, když jsme ve křtu přijali jeho pozvání k novému životu.

Druhý Ježíšův příchod nám připomíná, že setkání s Pánem našeho života také znamená

kritický pohled na náš život. Ani tak nejde o soud nad jednotlivými činy, ale o pohled na zakotvení našeho života, na jeho základ. Oč nám v životě jde, co bereme jako základ pro naše rozhodování? Čemu přikláníme své srdce? Jsem zvyklý, že ve svém životě si musíme mnoho věcí obhájit. Musíme umět vysvětlit, proč se rozhodneme právě pro toto povolání, toto konkrétní řešení nějaké situace. Myslím, že před druhými lidmi si své činy umíme obhájit. Platí to i v životě církve. Něco společně vytváříme, nastavujeme určitá pravidla fungování společenství, ukazujeme druhým cestu k Bohu i způsob jak Boha uctívat, jak se mu učit rozumět. To všechno jsou kroky, které činíme vědomě a jsme schopni si je obhájit. Jenže co Bůh? Platí na něj to samé, co na naše okolí, na naše bližní? Bůh posuzuje naše činy a ptá se nás, proč je konáme? Stejně jako apoštola Pavla u Damašku. Nesoudil ho, ale položil mu otázku, proč ho pronásleduje? Proč se mu nelíbí jeho slovo, naděje, kterou učedníci do světa přinášejí? Proč se rozhodl rozumět Písmu právě takto? A Pavel v tomto setkání najednou poznává, že na ta Ježíšova proč nemá žádnou odpověď. Tedy jednu vlastně má – nechá se pokřtít a začne zvěstovat evangelium Ježíšova vzkříšení a odpuštění. A tak i nás se Bůh jistě ptá, zda nejen před lidmi, ale také před ním obhájíme své jednání. A zcela jistě nepomůže výmluva, že takto to nějaký orgán odhlasoval. Pravda není to, na čem se demokraticky shodneme. Pravda je to, co říká a zjevuje člověku Bůh. Je tedy třeba ji hledat a je možno ji nalézt, když k tomu Bohu dáme prostor.

S nalezením pravdy pak souvisí i to, co zaznělo na počátku. Lidé se budou děsit všeho, co provází příchod Páně. Padnou jistoty, o které se opírá náš svět a zůstane jen to jediné pevné – Bůh. Vyjde najevo pravda. Proto se všechno otřese. Ono je přeci velice děsivé, když člověk pozná, že jeho život není postaven na pravdě, ale na přeludu. Prožil to apoštol Pavel, stejně jako to prožívá mnoho dalších lidí, kteří uvěří evangeliu a poznají, jak to bylo naivní spoléhat jen sám na sebe, jít cestou, která není opřena o Boží slovo. Je o Boží slovo opřena cesta, kterou ukazujeme ostatním? Dáváme jim možnost přiblížit se Boží pravdě?

Věřící člověk to nemá jednoduché. Stále se musí vyrovnávat s tím, že jeho hodnoty se rozcházejí s tím, co vidí kolem sebe. A často vypadají rozumněji, zdají se přijatelnějšími. Proto také Ježíš učedníky povzbuzuje, že čas jeho příchodu bude osvobozením. Napřimte se, zvedněte hlavu. Tam, kde přichází Bůh ve své slávě, tam se člověk nemusí krčit strachem a obavami někde v koutku, ale může se napřimit, může zakusit skutečnou svobodu. Bůh jako král slávy přichází do našeho světa stále. A tak slova dnešního evangelia nemusíme vnímat jen jako odkaz k možné budoucnosti, ale i jako slovo o naší přítomnosti. Svět se stále chvěje ve svých základech. Zní-li v něm slovo Boží, otřásá jistotou tohoto světa. Mnozí před ním utíkají, mají strach. Mnozí jej ale s radostí přijímají, protože poznávají, že slovo soudu o lidském životě není tím slovem posledním. Často na to zapomínáme, ale slovo soudu není slovem odsouzení nýbrž voláním k nápravě. Posledním slovem je slovo milosti. Příchod Ježíšův tak provází nejedno nepřijemné drama, když člověk pozná, že pravda je jinde než v jeho rukou. Zároveň ale přichází veliká radost, když pozná, že právě ta pravda, která není v jeho rukou jej osvobozuje a přivádí ke spáse.

Pane Ježíši, očekáváme na tvůj příchod. Možná s obavami myslíme na to, co vše se v našich životech změní, s důvěrou si ale také připomínáme, že každá tato změna je nám k dobrému a vede náš život k naplnění pokojem.

Amen.